

[Hvidberg.]

forældre, der kommer i mindretal? Hvis der nu f. eks. er 12 forældrepar, der ønsker udelt 6. og 7. klasse, medens der er 11 forældrepar, som hellere vil have klassen delt, skal så virkelig de 12 forældrepar kunne bestemme over de 11 forældrepars børn og deres fremtid? Her kommer imidlertid bemærkningerne til lovforslaget de forældre til hjælp, som er kommet i mindretal, hvis det da er nogen hjælp, der dér bydes dem. Det hedder her, at skolen uanset den foreslåede bestemmelse må kunne overflytte børnene, hvis forældrene ønsker det, til en anden klasse. Disse bemærkninger står i den betænkning, som er trykt og afgivet den 23. april, men det er ikke uinteressant at sammenligne ordlyden med ordlyden af ministerens skrivelse til udvalget af 22. april. Dér hedder det nemlig, at det bemærkes i øvrigt, at i tilfælde, hvor en 5. klasse efter forældrenes ønsker videreføres i 6. og 7. klasse som udelt klasse, vil der ikke i den foreslåede bestemmelse være noget til hinder for, at skolen overflytter enkelte børn, hvis forældrene ønsker det, til andre klasser. Man ser forskellen. Der vil ikke være noget til hinder for, at skolen overflytter enkelte børn — sådan hedder det den 22. april. Men den 23. april må skolen kunne overflytte børnene; nu er „enkelte“ faldet væk. Den nye formulering skyldes et lille replikskifte med ministeren i udvalget. Men man mærker tendensen. Et forældreflertal, som er tilhængere af den udelte skole, har magten. Men hvad vil man nu gøre, hvis der ikke er andre klasser, som de forældre, der vil undgå den udelte skole, kan være tjent med? Jeg kan så levende forestille mig den situation: en klasse, hvor der sidder en række børn af forældre, som har interesse i at få deres børn videre frem til en teoretisk uddannelse, og så et lille forældreflertal, som ønsker at forhindre dem deri. Det tilfælde kan i alt fald opstå.

Jeg synes, det er en ganske vidunderlig form for frihedslovgivning, dette her, og jeg gad egentlig vide, hvor gennemtænkt det hele er. Forleden dag skrev en mor til mig, at hun og hendes mand havde en søn, som gik op gennem udelte klasser, nemlig i en forsøgsskole. Forældrene blev imidlertid ængstelige for dette og sendte ham til en anden skole, hvor han nu går i 4. mellem

og, skriver moderen, er langt bedre stillet end sine klassekammerater, der næsten alle er gået ud af skolen uden at have en afsluttet skolegang. Interessant nok fortæller imidlertid den samme mor, at hun har et yngre barn, som har læsevanskeligheder og, som hun siger, ligger i bunden af klassen, og, skriver hun nu, det, der bekymrer mig mest, er, at hvis barnet skal sidde i samme klasse som de læsebegavede børn i 7 år, kan det ikke undgå at skabe konflikter. Altså, en sådan mor ønsker ud fra begge synsmåder ikke at have sine børn i udelt skole, men det kan et forældreflertal bestemme at hun skal. Der har tit været lyst efter forældrenes mening om skolens indretning; her er i alt fald en enkelt mors røst midt i det høje ting, og den er ikke til at tage fejl af.

Jeg må derfor så stærkt, som jeg kan det, opfordre det høje tings medlemmer til ikke at gå ind for den foreslåede indretning af 6. og 7. klasse, hverken som mild deling eller som udelt skole. Selv med det forslag om en overbygning med en frivillig 8. og 9. klasse, som nu er kommet til, men som alligevel vil få en meget problematisk karakter, må jeg fraråde den foreslåede ordning. Der bliver ingen selvstændig skoleafdeling for de børn, der ikke skal i eksamensskolen. Der bliver ingen selvstændig skoleafdeling for dem med sit indhold og sin målsætning.

Jeg vil derfor sige til medlemmerne: lad dog alt dette ligge, og lad os i stedet for gå i gang med at skabe en hovedskole for disse børn. Lad dem få deres egen skole på 3 klasser, hvoraf den sidste, der dækker det 8. skoleår, er lige så obligatorisk som de 2 første, en skole, der er anlagt efter disse børn og med et mål, som de kan nå, en skole, som de — det vil jeg sige til trods for, at en tidligere taler brugte udtrykket i satirisk form — nu har ventet på i 20 år, men forgæves.

Jeg ved ikke, om man egentlig har gjort sig klart, hvilken skade der forvoldes derved, at man nu igen udsætter løsningen af dette vor skoles store problem. Jeg siger udtrykkelig „udsætter“, for denne lov kan ikke for bestandig hindre, at en sådan hovedskole engang bliver skabt. Den dag må komme, da det sker, men denne lov kan sinke sagens løsning, og det er ikke mindst derfor, vi konservative stemmer mod lovforslaget.